MARIA BANUŞ

Magie interzisă

Comedie în două tablouri

CUPRINS

PERSOANELE

în ordinea intrării în scenă

Vocea magicianului **CRIS**
ANNETTE, asistenta şi secretara lui, tânără, nostimă
GLOSS, filosof
RENATA, doamnă trecută, din lumea bună
ROBBIN, fizician, tehnocrat, nepotul ei
BOSSE, ministru
HYPERIN, scriitor
EVY, fată frumoasă

TABLOUL I

Moment îndepărtat în viitor. Decorul reprezintă biroul de primire al asistentei şi, alături, anticamera de relaxare, pe lângă cabinetul unui magician. Acesta practică medicina clandestin. În birou, unde asistenta secretară primeşte, înregistrează pacienţii şi le completează fişele, se află un tablou de comandă cu multe şi misterioase butoane, aparate de tipul magnetofoanelor şi un videofon prin care Annette, secretara, vorbeşte cu Cris, magicianul. Pe acesta nu-l vedem, îi auzim doar vocea. Pe perete atârnă un imens portret al lui. E un bărbat tânăr, cu barbă mare, neagră, îmbrăcat într-o cămaşă — caftan albă. Pe pieptul dezgolit îi atârnă un şiret cu medalion. Are ochi vicleni şi arzători. Anticamera vecină e amenajată ca salon de relaxare. Mai multe despărţituri, ca nişte boxe agreabile, cu fotolii-pat, din cele ce pot fi aranjate în orice poziţie. Măsuţe, flori etc. Boxele pot fi separate între ele prin pereţi culisanţi sau perdele sau orice alt sistem care să permită izolarea lor rapidă sau unificarea lor, la fel de rapidă, într-o singură încăpere. Ne aflăm în cosmos, nu pe Terra. Pe o planetă naturală sau pe una creată de om. Autorul simte nevoia unui spaţiu mirific şi apăsător, în centrul căruia anticamera pluteşte ca o capsulă. Poate fi noapte sau zi sau crepuscul.

Poate fi o zi artificială, înconjurată de vasta noapte a cosmosului.

VOCEA LUI CRIS *(păstoasă, încleiată de băutură):* Totul e în ordine?
ANNETTE: Perfect.
VOCEA LUI CRIS: Aghiazmatarul?
ANNETTE: Plin. *(Toarnă ceva într-un vas, amestecă.)* Am nimerit un dozaj bun. Grozav parfum! *(Se parfumează puţin în dosul urechilor.)*
VOCEA LUI CRIS: Encefalofonul?

(Annette apasă pe un buton, se desfăşoară banda unui magnetofon şi se aude, ca dintr-un butoi sau ca din fundul pământului, glasul unei conştiinţe: „Eşti un gândac bălos, un şarpe rece, dezgustător. Îmi vine să te strivesc sub căleti “)

VOCEA LUI CRIS: Perfect! *(îşi aduce ceva aminte.)* Legătura cu Terra! A fost mecanicul s-o repare?
ANNETTE *(plictisită):* Bărbaţii ăştia! Găseşte-mi *tu,* dacă poţi, un meseriaş care să vină când îl chemi.
VOCEA LUI CRIS: Semiobscuritatea?
ANNETTE: Fă bine, Cris, şi comandă mai puţin! *(Potriveşte luminile.)* Şi *bea* mai puţin! Nu uita cum era s-o păţim cu ultimul pacient. L-ai întrebat de ce crede în tine, 1 l-ai încredinţat că tu eşti un escroc şi el un tâmpit:
VOCEA LUI CRIS: Ţi-am spus, Annette, că singurul lucru care-mi ajută când sunt mahmur, e zeama de varză. Şi tu nu-mi dai.
ANNETTE: Şi eu ţi-am mai spus că trufandale de-astea se găsesc numai pe Terra. N-am să bat atâta drum ca să-ţi satisfac toate bâzdâcurile. *(Soneria.)* Tăcere! Vine cineva.

(Intră Gloss).

GLOSS: Gloss.
ANNETTE *(se uită în dosare):* A, dumneavoastră sunteţi

celebrul filosof, recomandat de… în ordine… e o persoană discretă, serioasă… Sunteţi mai mult decât punctual,

GLOSS: Deprinderi de dascăl.

ANNETTE: Nu-mi luaţi în nume de rău o întrebare, deplasată poate…

GLOSS: Vă rog. Unei femei ca dumneavoastră nimic; nu i se poate lua în nume de rău.

ANNETTE *(râde):* Credeţi realmente că sunt femeie?

GLOSS *(perplex)*:!!!

ANNETTE: Femeie naturală? Pur şi simplu femeie?

GLOSS: Desigur, noi filosofii, facem un distinguo între numen şi fenómen, e o diferenţă de esenţă, dar dacă ne ghidăm după aparenţe şi după bunul simţ comun…

ANNETTE *(tristeţe simulată):* Amăgitoare aparenţe! Sunt un biet robot! Ultimul strigăt. Pun şi întrebări.

GLOSS: Şi eu un şoarece de bibliotecă. Nu privesc în jur. Nu citesc presa cotidiană. Nu mi-aş fi putut imagina tă am ajuns la asemenea realizări tehnice. Dar întrebarea pe care voiaţi…

ANNETTE: Dumneavoastră sunteţi cel mai renumit reprezentant al raţionalismului cosmic.

GLOSS *(întrerupe, modest):* Să nu exagerăm.

ANNETTE: Da, da. Unanim recunoscut. E doctrina oficială. A învins în tot sistemul planetar. Ce căutaţi la noi? Dubioşi, periculoşi, iraţionali…

GLOSS: îmi acord unele mărunte slăbiciuni şi contradicţii. Ca să rămân uman, să nu pierd contactul cu solul.

ANNETTE *(umblă la fişe):* Boala?

GLOSS: Dorm prea mult.

ANNETTE: Pe cine deranjează?

GLOSS: Pe mine. Am de scris o sută douăzeci şi cinci de volume despre morala omului nou în orânduirea cosmică. E o socoteală elementară: dacă un om normal trăieşte în medie două sute cincizeci de ani tereştri, dacă eu, din cei aproximativ şaptezeci şi cinci de ani cât mai am de trăit, dorm şaptezeci de ani, când o să

mai pot duce la capăt planul de perspectivă?
ANNETTE: Aţi încercat totul?
GLOSS: Totul.
ANNETTE: Dumneavoastră recitiţi totdeauna ceea ce scrieţi?
GLOSS: Desigur. Dar de ce mă întrebaţi?
ANNETTE: Aşa. În legătură cu somnul. *(Notează ceva, îl duce la vasul cu parfum.)* Muiaţi-vă trei degete aici. Umeziţi-vă tâmplele.
GLOSS: Trebuie?
ANNETTE: Sine qua non. Vă rog poftiţi alături, în salonul de relaxare. *(Îl conduce la o boxă, îl instalează în fotoliul-pai.)* Relaxaţi-vă. Nicio constrângere. Membrele libere, ca ţi cum aţi pluti. Nu vă gândiţi la nimic.
GLOSS: Nu pot. Boală profesională.
ANNETTE: Atunci căutaţi să vă gândiţi numai la lucruri plăcute: la linii curbe, la forme suculente, la caise coapte, la piersici, de pildă.
GLOSS: La roboţele?
ANNETTE: Dacă vă plac. *(Trece alături, în biroul ei.)*

(Intră valvârtej Renata însoţită de Robbin.)

RENATA: Am întârziat? Sunt distrată. Totdeauna întârzii. Lumea spune că e un defect feminin, fermecător, dar credeţi-mă, eu sunt nefericită. Nu ştiam unde am pus adresa. Am golit de trei ori poşeta. Nu am găsit-o. Culmea, era în poşetă.
ROBBIN: Noroc de nepotu!
RENATA: Venim de pe Terra. O femeie la vârsta mea, fiindcă nu mai sunt tânără, nu-i aşa? — *(nimeni nu protestează)* — nu spuneţi nu, nu mai sunt tânără, când ai trecut de o sută cincizeci de ani, ce-ţi mai poate viaţa oferi? Cum spuneam, la vârsta mea, ce să mai umblu brambura prin cosmos, M-am retras pe Terra, la ţară, într-o vilişoară modestă, ceva foarte amuzant, amenajată într-o veche moară atomică dărăpănată, mi-

a transformat-o un tânăr arhitect de gust, nu mi-a luat mai nimic, a făcut-o aşa, din simpatie…

ROBBIN *(se uită la ceas):* Tanti Renata…

RENATA: Nepotu-meu e totdeauna grăbit. E fizician. Un mare savant. A încuiat timpul în laborator, l-a domesticit. Îi mănâncă din palmă, ca un căţeluş, uite-aşa, uite-aşa. Dar când e vorba de timpul *lui,* personal, când să giugiulească şi el o fată, să joace un bridge, sa stea la o parolă, nimic, s-a terminat cu îmblânzitorul. E mai rău decât un sclav. Nu şi-a găsit timp nici să se-nsoare. Flăcău tomnatec. Şi ce fată ar refuza o partidă ca el? Spuneţi şi dumneavoastră, domnişoară, ce fată?

ROBBIN: Nu mi-am găsit timp să mâ-nsor, dar să te-aduc de pe Terra aici, mi-am găsit.

RENATA: Atât mai lipsea! Bolnavă cum stat, şi cu circulaţia asta înnebunitoare prin spaţiu, să mă laşi să-mi conduc singură: racheta!

ANNETTE *(umblă la fişe):* De ce suferă doamnă?

ROBBIN *(o ia înainte Renalei):* Mătuşă-mea are fobia automatelor antropomorfe. Nu-l mai suportă nici pe robotul şofer. Înainte era o destindere pentru ea — şi o mare satisfacţie pentru familie — când făcea cu roboţii domestici câte o partidă de canasta. Îi procurasem trei roboţi spirituali, bine construiţi, binecrescuţi. De câtva timp încoace îi repugnă. Face crize de melancolie. Are o nevoie morbidă, permanentă, de fiinţe umane naturale. Mereu e ta vizită pe altă planetă, la alte neamuri. O persoană amuzantă, delicioasă cum e dânsa e totdeauna binevenită. Dar după câtva timp, neamurile din cosmos, devin dezagreabile, îşi dau drumul grosolăniei specifice humanoidelor de gradul 1, şi mătuşă-mea se vede nevoită să le abandoneze. Şi iarăşi criză depresivă, iarăşi palpitaţii, iarăşi o poftă de mâncare nebună tare-i creează o serie de dezagremente.

RENATA: Bestie savantă! Aşa mă vezi tu!

ANNETTE *(obiectiv, profesional):* La vârsta critică aţi făcut

toate cele necesare?

RENATA: Tineret necruţător! Da. La o sută douăzeci de ani mi-am făcut şi grefa ficatului, şi grefa cordului, *şi’ (jenaţi),* hmm! toate; celelalte mici intervenţii de’ rigoare.

ANNETTE *(notează):* Şi nu v-a ajutat la nimic.

RENATA: La nimic, fetiţo. Nepăsarea, răceala lumii moderne mă omoară. Uite nepotul ăsta! Crezi c-ar veni să mă vază dacă nu l-aş bombarda cu mesagii? Mereu în laborator. Sau la conducere, Câteodată îmi vine să cred că se simte mai bine printre, roboţii lui decât ta mijlocul mătuşilor, al unchilor. Parcă a uitat ce-nsemnează afecţiune. Eu înţeleg, ştiu. Ce răspundere, apasă pe umerii lui. De el depind destinele a bilioane de oameni. Din tată-n fiu Robbinii conduc Trustul Cosmic al robotocreaţiei…

ANNETTE *(stupefiata):* Dumneavoastră sunteţi acei… Robbini celebri…

RENATA: Nu o să-i cer tocmai eu să abdice de la misiunea lui. Suntem o dinastie. Trebuie să ne asumăm poverile. Dar eu nu mai suport roboţii. Ce să fac? Nu-i mai suport. Noi ti facem dar să nu-i mai am pe lângă mine.

ANNETTE *(ia poziţie de drepţi. Lui Robbin)*: Şefule, să trăiţi!

ROBBIN: Robot? Din ce unitate?

RENATA *(dezolata de gafa pe care a făcut-o)*: Sunt dezolată, domnişoară. Există roboţi foarte „bine”. Eu am avut toată viaţa prieteni proveniţi dintre dumneavoastră.

ANNETTE *(ironică):* Sunt fericită, doamnă. Vă recunosc. Faceţi parte din categoria celor ce spun: „E robot, dar e cumsecade”.

ROBBIN *(sever):* Te-am întrebat din ce unitate?

ANNETTE *(reia poziţia de drepţi*): Să trăiţi! Selene 3!

ROBBIN *(se apropie de ea. O cercetează ca specialist, îi examinează rădăcina părului, unghiile, ochii etc. Şi îi spune sec, sarcastic):* Impostoare mică! Eşti femeie.

(Renatei.) La ce te poţi aştepta în spelunca asta de magicieni! *(Se uită la aparataj.)* Cuib de tâlhari. Te previn, scumpă mătuşă, că oricine intră aici, se poate alege, ca nimic, cu două sute de ani recluziune în centrul de reeducare de pe Terra. *(Renata se alarmează.)* Nu-i vorba de *noi.* Nu vom avea nicio neplăcere, nu te speria. *(Annettei.)* Dar de bieţii muritori de rând, nu vă e milă, domnişoară? Ştiţi ce riscă! Şi nu numai ei. Şi dumneata. *(Renatei.)* Uite, tanti, vezi acest aparat? Instrumentul diavolului. Encefalofonul. Datorită lui s-a declanşat ultimul cataclism cosmic. Şi aşa cum stăm cu pacea la periferia sistemului solar…

ANNETTE: Vă rog, treceţi în camera de relaxare. Doamnă, muiaţi-vă un degeţel, aşa… *(Îi arată ce are de făcut.)*

RENATA: Ah, ezoteric! Mă-nfioară. Şi ce bine miroase. Cecul cu onorariul l-aţi primit… N-aş putea avea şi eu o sticluţă?

ROBBIN: Tanti e strângătoare. Totul prinde bine la casa omului.

ANNETTE: Regret. E apă sfinţită de maestrul Cris prin atingere în timpul transei.

ROBBIN: Apă de toaletă *TRANSA,* ar fi un nume fascinant, îl voi pasa gra-tu-it prietenului meu care conduce trustul parfumului. *(Annettei.)* Ce să caut *eu* cu bolnavii? O s-o aştept pe doamna aici. *(Gest de refuz din partea Annettei.)* Nicio grijă. Frivolităţile nu-s specialitatea mea.

ANNETTE: Există un regulament al casei. Vă rog respectuos, respectaţi-l. Treceţi dincolo. Un pic de relaxare nu strică nimănui.

(Îi conduce, le di instrucţiunile necesare. În acest răstimp, intră furios, în birou, ministrul. Se învârteşte ca o fiară prinsă-n cuşcă. Annette revine.)

BOSSE: Eşti secretara? *(Annette confirmă.)* Halal

secretară! Vi s-a comunicat cine sunt, nu? Vi s-a comunicat că am nevoie de un incognito perfect.

ANNETTE *(se uită în dosare):* Sunteţi domnul Bosse. Ministrul Coordonării Sistemelor de Adaptare Psiho-Sociale. O deficienţă de adaptare?

BOSSE *(o măsoară): O* secretară n-are voie să fie mai deşteaptă decât îi cere slujba. Un negustor n-are voie să fie mai deştept decât clientul. Un ministru n-are voie să fie mai deştept decât prim-ministrul. Dacă vrea să rămână ministru. Aşa că... fără impertinenţe. Voi vindeţi magie, mister şi nu ironii. Vreau să fiu servit cum trebuie. Ne-am înţeles că voi fi singur la consultaţie. De un sfert de oră mă învârtesc jos, prin faţa casei. Înaintea mea au intrat un domn şi o doamnă.

ANNETTE: Robbinii, domnule ministru.

BOSSE: Robbin? Care Robbin? Robbin... Robbin?

ANNETTE *(cu acelaşi înţeles):* Robbin Robbin!

BOSSE: Ah!

ANNETTE: Vă asigur, suntem o instituţie serioasă. Niciun pericol de indiscreţie. *(Gest în sus, spre plafon.)* Cei care vin la noi fac parte dintr-o lume... Îmi îngădui să vă cer unele date. Aşadar, perfect adaptat.

BOSSE: Perfect. Sunt un veteran al mişcării pentru adaptarea psihosocială în orânduirea cosmică. Modestelor merite pe care le-am avut În această luptă grea le datorez, şi postul pe care îl ocup. Scepticii, nihiliştii, destructivii, nu mă iartă. Mă urmăresc. Printr-o reţea încâlcită de influenţe încearcă să agite spiritele. Înţelegi?

ANNETTE: Înţeleg.

BOSSE: I-am anihilat socialmente, dar nu se astâmpără. Fac pui. Dau alarma. Că am fi într-o situaţie dezastruoasă.

ANNETTE: Ce ne lipseşte? Nu simt nimic...

BOSSE: Pericol de degenerare, spun bezmeticii. Indivizi antisociali, lipsiţi de răspundere. Echilibru amăgitor,

spun ei. Oamenii se abrutizează, se maşinalizează. *(Parodiază.)* Stările paroxistice ale unor colectivităţi degenerate ar putea duce la un nou şi total cataclism cosmic!... Nebunii ăştia mă urmăresc. Cum închid ochii... îi surprind.

ANNETTE: Îi surprindeţi?

BOSSE: Da. Vin cu paşi mari, de o poştă, în ghete de fier, spre mine. *(Halucinat.)* În fruntea lor Turbatul, Răzvrătitul. Intră în biroul meu, se repede la fotoliul meu, îl trage de sub mine, eu cad, el râde, şi se năpusteşte cu ghetele lui de fier...

ANNETTE: Se întâmplă des?

BOSSE: în fiecare noapte. Şi uneori şi ziua.

ANNETTE: Alte neajunsuri?

BOSSE: Cum adică?

ANNETTE: Fizice. Fără jenă. E totuşi un cabinet medical.

BOSSE *(detaşat, ştiinţific):* Cum începe atacul Iot; sunt nevoit să alerg undeva... Noaptea, treacă-meargă. Ziua e penibil. Uneori sunt în şedinţa Consiliului de Miniştri. Un dezagrement mărunt dar supărător. Nici allopaţii, nici homeopaţii nu i-au dat de rost. Şi iată-mă *pe mine* la *voi,* vrăjitorii.

ANNETTE: Pe care, în alte împrejurări, îi trimiteţi pentru două sute de ani la reeducare. Ca să nu vă zdruncine teza adaptării.

BOSSE: Există o raţiune supremă, a intereselor de stat... pentru a mă exprima în termeni arhaici. Statul nu mai există, dar unele funcţiuni ale lui sunt eterne.

ANNETTE *(pe gânduri):* Eterne! încă un cataclism şi s-a isprăvit cu vremea, s-a isprăvit şi cu eternitatea. *(Se reculege, îţi revine.)*

BOSSE: Opera lor! A nihiliştilor! Au ajuns şi secretarele, cele mai dulci făpturi de pe lume, să facă literatură abisală!

ANNETTE: Să trecem în camera de relaxare.

(Scurta ceremonie a parfumului.)

BOSSE: Vă atrag din nou atenţia că dacă transpiră ceva, dacă telepresa află de vizita mea…

ANNETTE: Nicio teamă, domnule ministru.

BOSSE: Nu pentru mine mă tem. În persoana mea sunt periclitate; echilibrul, liniştea sistemului cosmic. Postul pe care-l ocup e o supremă corvadă. Toată lumea mă urăşte. Unii mă linguşesc. Nimeni care să mă înţeleagă… *(Se apropie de Annette, încearcă s-o mângâie, ea se fereşte.)*

ANNETTE: Feriţi-vă. Sunt robot.

BOSSE: Eu sunt robust. Am apetit şi variaţia nu-mi displace.

ANNETTE: Vă priveşte. *(Mimează indignarea.)* Credeţi că dacă-s o biată maşină, vă puteţi permite orice.

BOSSE: Nu fi cruntă, floricico. Viaţa e scurtă. Maşină, nemaşină trebuie s-o trăim. Repede. S-o luăm cum e. *(Trec împreună în camera de relaxare. Instalarea în boxă. Annette se întoarce*! *în birou.)*

ANNETTE: Cris! Trezeşte-te. Dacă mai bei mult, o păţim. La sigur.

VOCEA LUI CRIS: Ţi-am spus să-mi dai zeamă de varză.

ANNETTE: Ai o idee fixă. Am să te duc la concurenţă să te consulte. Fă-ţi o cafea tare. Avem alături o fobie antirobot, o somnolenţă filosofică şi unul „perfect adaptat” care are halucinaţii.

VOCEA LUI CRIS: Banal. Cazuri simple. S-a încheiat lista?

ANNETTE: Mai avem doi. *(Soneria.)* A venit. Te implor, Cris, nu mai bea.

(Intră Hyperin într-o stare de euforie alcoolică ce poate oricând să se transforme în furie.)

HYPERIN: Sunt Hyperin. Pseudonimul. M-a botezat un ticălos de prieten şi-a dispărut. Descurcă-te cum poţi. Pseudonimul te obligă. Fă-l celebru. I-a păpat lui Hyperion o vocală şi mi l-a plasat, aşa, ciung. Hyperion:

o stea. Hyperion — un titan — ştii dumneata, fiul lui Saturn… Paradoxal, Hyperion e şi un gândac carnivor. Eu nu sunt nici gândac, nici titan, nici astru. Mi-a mâncat o literă. Hyperin, în intuiţia genială a amicului şi naşului meu, vine de la hyper — îţi aduci aminte din liceu — hiperbolic, hipertrofie, excesiv. Prea mult. Am ceva prea mult.

ANNETTE: Observ.

HYPERIN: A, nu, nu observi. Dumneata observi că vorbesc. Dar eu văd, văd prea mult.

ANNETTE: E rău?

HYPERIN: închipuieşte-ţi că eşti un adolescent. Că stai în dosul ferestrei şi priveşti oamenii de pe stradă. Unii merg încet, alţii grăbiţi. În pas elastic. Şchiopătând. Perechi-perechi. Singuri. Un copil. O bătrână. Aferaţi. Indiferenţi. Şi tu îi vezi pe toţi cum merg spre moarte, grăbiţi, aferaţi, indiferenţi. Într-un şuvoi absurd, nesfârşit.

ANNETTE: Îmi amintesc. Am trăit şi eu asta. Demult.

HYPERIN: E insuportabil, nu? Durează o clipă. O viziune, o senzaţie din care ne aruncăm afară cât mai repede. Ne sufocăm. *(Scurtă pauză.)* A fost o parabolă. Nu asta văd eu. Nu chiar aşa.

ANNETTE: Ce?

HYPERIN: Bilioane de oameni, îndopaţi, condiţionaţi, recondiţionaţi, aferaţi, indiferenţi, merg, aleargă, se târăsc spre degenerare, spre dezastru.

ANNETTE: Creierul savanţilor noştri e de trei ori mai bine utilat ca al oamenilor istorici. Conexiunile nervoase infinit superioare. Asta nu ştiu din liceu. De la grădiniţă.

HYPERIN: Ai cunoscut vreunul? Nu la cosmoviziune. Personal.

ANNETTE: Acum câteva minute. Robbin.

HYPERIN: Sunt monstruoşi. Înspăimântători.

ANNETTE: Ăsta părea destul de drăguţ. Cam pricăjit dar agreabil. Stai. Ai dreptate. Am simţit şi eu ceva straniu. Nu mi-a făcut curte.

HYPERIN: Eu am un creier primitiv, istoric, subdimensionat dar o inimă cosmică. Dă-mi voie să-ţi sărut mina. *(I-o sărută.)*

ANNETTE: E de robot.

HYPERIN: N-am prejudecăţi.

ANNETTE: Neo-sodomie. Relaţii cu roboţii. Abatere de la morala cosmică. Stricarea rasei. Maşinalizare. O sută de ani recluziune în centrul de pe Terra.

HYPERIN: Sunt antrenat. Am mai făcut douăzeci de ani. Graţiat cu ocazia aniversării a zece mii de ani de la instituirea ordinei cosmice.

Annette *(cu sentimente tulburi, contradictorii*): Ai stat… acolo… pentru delictul… cu roboţii…?

HYPERIN: Mult mai grav. Pentru delictul… cu… adevărul. Ţi-am spus că văd. Ai observat că vorbesc. Am vorbit deschis în FALUM, nebănuind că…

Annette *(şocată):* Cum? Falus?

HYPERIN: Asociaţia noastră clandestină: Filosofie, artă, libertate, umanism. FALUM!

ANNETTE: Fa — lum? Nu-i prima oară când o literă joacă rol de destin în viaţa dumitale.

HYPERIN: Nu eşti prima domnişoară care-şi exprimă regretul pentru înlocuirea acestei litere.

ANNETTE: Obraznicule. Eu am făcut o constatare obiectivă. Continuă.

HYPERIN: Le-am spus prietenilor mei din FALUM că e momentul să acţionăm. Că nu mai putem sta cu mâinile-n sân când depresiunile, spleenul, dezaxarea, dezumanizarea, stările de paroxism sau de indiferenţă absolută fac ravagii, iau proporţii înspăimântătoare. Că teza oficială a echilibrului şi-a adaptării e o crimă. Că omenirea, naivă, îndobitocită, merge cu paşi repezi spre cataclism.

ANNETTE: Şi s-a găsit un prieten care te-a denunţat.

HYPERIN: De unde ştii?

ANNETTE: Creierul meu de robot a făcut o legătură logică.

HYPERIN: Ticălosul viza sus, foarte sus. Şi a ajuns. Eu am

fost o treaptă. Azi patronează, cu făptura sa adaptată, fericita adaptare a sistemului nostru planetar.

ANNETTE: Pot să-ţi văd ghetele?

HYPERIN *(ridică un picior, îşi examinează talpa):* Nu m-am şters bine pe picioare? Talpă de crep. Bătrâna talpă de crep. O prefer tălpilor zburătoare. Nostalgia ţărinei.

ANNETTE *(zâmbeşte):* Credeam că-s de fier. Am motivele mele. Să-ţi fac fişa. Să sintetizăm. Ce te aduce la noi?

HYPERIN: Irealitatea. Sentimentul irealului. De când am ieşit graţiat din „pensionul” de pe Terra am o senzaţie acuta, insuportabilă de inexistenţă. Merg la un bar. Beau un coniac. Cine bea coniacul? Nu ştiu. Nu mă găsesc. Mi-am pierdut eul. Înăuntru nu e. Afară nu e. Şi deodată se uită la mine, de pe stradă, prin geamul vitrinei, un eu de demult, de demult, atât de tânăr, de străin, de necunoscut.

ANNETTE: Eşti tânăr şi acum.

HYPERIN: Aparent. Cel care striga lumii adevărul e în altă lume, dincolo de geam, la o distanţă incomensurabilă. El e frumos, e strălucitor. Hyperion.

ANNETTE *(încearcă să glumească, să schimbe atmosfera) ’.* Dedublarea e desuetă, romantică. Pacienţii noştri sunt cel puţin triplaţi, quadruplaţi.

HYPERIN *(îşi urmăreşte viziunea):* Şi deodată tânărul frumos din faţa geamului se schimonoseşte, se umflă. Ochii i se întăresc. I se fac de beton. Gura i se face o peşteră neagră, plini de venin. Bosse, diavolul îmi ciocăneşte la geam: „Vino la mine. Putem trăi bine împreună, în aceeaşi piele.” …Şi eu cine sunt? Sunt eu? Sunt el? Exist?…

ANNETTE: Suferi, deci exişti…

HYPERIN *(se reculege, revine la tonul diurn):* Roboţelule, eşti suspect. Roboţii pot fi logici, inteligenţi. Lirici chiar. Nu subtili.

ANNETTE: Vino în camera de relaxare. Aşa, udă-ţi puţin tâmplele. O să-ţi facă bine. *(Îl instalează în boxa cea mai îndepărtată ie Bosse. Se întoarce în birou. Lui Cris.)*

Mă auzi? Sunt puţin îngrijorată. Doi pacienţi se cunosc, au un conflict.

VOCEA LUI CRIS: Ei şi?

ANNETTE: La tine toate sunt „ei şi?” Uşor îţi vine! Eu trebuie să scot castanele din foc. *(Soneria. Intră superba Evy. Annette o contemplă, îi zâmbeşte.)* Ce vă aduce la noi? Sunteţi întruchiparea sănătăţii! Şi ce rochie frumoasă aveţi! Veniţi de pe Terra? De când se poartă aşa scurt? De ieri n-am mai deschis cosmovizorul. Au lansat ultimele modele?

EVY: Nu ştii cum e moda? Totul revine. Nu există ceva mai vechi decât ultimul model.

ANNETTE: Arătaţi ca un piersic înflorit.

EVY: Un tânăr pe care l-am cunoscut odată, obişnuia să mă tachineze — zicea că sunt mitul degenerat al Afroditei — asta s-a petrecut demult, demult... eram tânără, frumoasă...

ANNETTE *(râde):* Şi acum? Nu sunteţi?

EVY: Aparent. Înăuntrul meu sunt chircită, zbârcită, stafidita, micşorată. Parcă-s un cap din ăla indian, conservat, după ce-a murit.

ANNETTE *(umblă la fişe):* Cum staţi din punct de vedere sexual? Frustrată?

EVY: Copleşită. Supraconsum. Supraabundenţă. Am din toate prea mult: bărbaţi, rochii, parfumuri.

ANNETTE: Mireazma asta o cunoşti? E, proaspătă,. Feciorelnică, pe bază de levănţică.

EVY: Nu mă interesează. Nimic nu-mi poate împlini golul care mă chinuie zi şi noapte. *(Priveşte spre tablou.)* Singura speranţă care mi-a rămas e magicianul Cris. Vreau să-l văd. Du-mă la el.

ANNETTE: El nu primeşte personal... în toate cazurile... Uneori, din stare de transă, transmite prin mine, remediile găsite... *(gest ie dezamăgire din partea lui Evy),* dar sunt la fel de eficace, te asigur. *(O conduce în camera ie relaxare, se întoarce în birou, lucrează la fişe. Scurt moment de tăcere.)*

RENATA *(dă la o parte peretele culisant dinspre boxa lui Robbin):* Nu mai suport. *(Arată spre cap, inimă, stomac.)* Mă apasă aici, şi aici, şi aici.

ROBBIN: Să iei diseară un laxativ.

RENATA: Un creier electronic genial când devine şi spiritual e de nepreţuit. *(Pauză.)* Singură. Totdeauna singură. Singurătatea mă omoară. *(Dă la o parte peretele culisant spre boxa lui Bosse.)* Domnul are poate o ţigaretă? *(Bosse nu apucă să răspundă şi intervine Hyperin care aude întrebarea Renalei, sare de pe fotoliul lui, şi intră în spaţiul celor trei boxe unificate.)*

HYPERIN: Ţigări? N-ar strica. Sunt amator. *(îl descoperi pe Bosse care căuta să se ascundă.)* Dumneata! Aici! La Cris! Psihoterapie clandestină! Două sute de ani recluziune! Formidabil! De câţi ani nu ne-am văzut, Bosse? Ce ghinion, să fiu atâta vreme indisponibil!

RENATA: Bosse? Ministrul?

HYPERIN: Nu contează. Uită-te aici, la băiatu: Hyperin, scriitorul!

RENATA *(fericită, stupefiată):* Scandalul mondial de acum câţiva ani! în fiecare seară urmăream la cosmoviziune procesul. Până când s-a întrerupt brusc.

HYPERIN: Vorbeam prea mult. Prea bine. Nu le-a ajutat nici unul din psihotropele pe care mi le-au administrat. Nu pot să vă spun, stimată doamnă, ce gust îmbietor are spanacul, condimentat cu neureleptice. Dar eu am gusturi ciudate şi coaja tare. Am rezistat şi la spanac şi la influxuri nervoase şi am vorbit, am vorbit. Vechiul meu prieten tace. O să mă facă să cred că nu-i e plăcută revederea.

BOSSE: Aici e camera de relaxare. Mă relaxez. *(Închide peretele culisant. Hyperin îl redeschide brusc.)*

HYPERIN: Să nu fim bădărani, Bosse. Să n-o deziluzionăm pe doamna. *(Renatei.)* Ştiţi, el are gesturi din astea, bruşte; dar e o inimă de aur. Metal nobil. Incoruptibil. *(Bosse se închide iar în boxă şi se întinde intonând*

spatele celorlalţi. Hyperin redeschide şi mai violent boxa.)

RENATA: Aveţi dreptate, domnule Hyperion…

HYPERIN: Hyperin. Mare mutilat de-o vocală.

RENATA: …aveţi dreptate. O conversaţie agreabilă între oameni bine e cea mai eficace relaxare. Acum nu ştiu câte mii de ani, aristocraţia franceză nu lua tranchilizante. Se adunau în saloane, bârfeau cu graţie, făceau dragoste şi dormeau tun.

HYPERIN *(o idee):* Să-i imităm. Să vă aducem oaspeţi, marchiză de…

RENATA: Robbin.

HYPERIN *(spre Robbin):* Şi domnul?

RENATA: Nepotul meu, alchimistul modem, robotocreatorul.

HYPERIN: Ultimul vlăstar cu sânge albastru, subţiat, al unei vechi aristocraţii?

ROBBIN *(morocănos):* Cam aşa ceva.

HYPERIN: Valeţi, aprindeţi lustrele!

(Renata intră în joc, aprinde nişte veioze, mută câteva obiecte, aranjează „salonul”.)

BOSSE *(brutal):* Astâmpără-te, Hyperin. Stai la locul tău.

HYPERIN: Când am mai stat la locul meu? Nici când putea să mă coste capul. Am o mâncărime. Bosse, care nu-mi dă pace. Şi pe urmă, nu capul meu e în joc, acum.

RENATA: Delicios! Ezoteric!

(Hyperin deschide boxa în care se află fata.)

HYPERIN: Evy!

EVY: Hypy!

HYPERIN *(se stăpâneşte):* Mitul degenerat al Afroditei! Marea te-a născut din nou.

EVY: Unde-ai umblat de când ai, ieşit… De acolo… Unde te-ai ascuns?

HYPERIN: Nu e momentul. Îţi povestesc altă dată. Vino. Avem, spectacol. *(O ia de mână.)*

EVY: Ce spectacol?

HYPERIN: Ai să vezi. *(Cu ea de mână, deschide boxa lui Gloss. Acesta sforăie uşor, pe două tonuri.)* Extraordinari Magia lui Cris. Melodramă. Credeam că joc într-o comedie. Numai cunoştinţe vechi. *(Îl zgâlţâie.)* Magistre! Sus! Aţi întârziat!

GLOSS *(buimac):* Ora de curs?

HYPERIN: Nu. O doamnă din lumea mare vă aşteaptă în. Salonul ei.

GLOSS *(se dezmeticeşte, se uită mai bine la Hyperin)*: Hyperin! Nu ţi-a trecut gustul de farse. Credeam că viaţa te-a potolit.

HYPERIN *(val de sentimente amare)*: V-aţi gândit vreodată la mine, domnule profesor? Sunt mai bine de douăzeci de ani de când.

GLOSS: N-am timp. Oamenii sunt interesanţi până la un punct. Dar sarcina mea e alta. Ideile sunt geloase. Nu suportă rivale. Individul e un accident. Să-l cultiv însemnează risipă. Nu-mi pot permite decât cheltuieli mărunte — de timp, de sentimente.

HYPERIN: Aveţi, ca întotdeauna, o fioroasă dreptate.

GLOSS: Nu ţin să mă fac simpatic. Nu-s nici politician, nici curtezană, *(cu tâlc)* nici saltimbanc…

HYPERIN *(imită un cerşetor):.* Faceţi-vă milă şi pomană! Doi bani, doi bănuţi de timp! *(Îl pofteşte în boxele „salon”. Gloss îl urmează grav şi plictisit.)* Primiţi-i, mărchiză! Titlurile lor de nobleţe sunt înţelepciunea şi Frumuseţea.

(Grup „salon” în jurul Renalei.)

RENATA: Fiţi bineveniţi. Salonul meu e democratic. *(Lui Robbin.)* Sunt delicioşi, nu? *(Celorlalţi.)* Scumpi prieteni, aş fi fericită să schimbăm ficţiunea în realitate. Când plecăm de aici să fiţi cu adevărat oaspeţii mei. Un

cocteil fără pretenţii. Am pe Terra Vecchia o vilişoară, la ţară, o moara atomică dărăpănată, mi-a amenajat-o un arhitect tânăr, din simpatie pentru familia noastră, sau cine ştie *(cochetează)* poate pentru mine. Am putea sta de vorbă, fără pretenţii, ca între vechi amici…

HYPERIN *(aluzie la Bosse, la Gloss):* Adevărat vechi! Şi buni amici! Strâns legaţi între ei. *(Se învârteşte de colo până colb, din ce în ce mai agitat.)* Fraţi de cruce. Se aruncă-n foc unul pentru celălalt. Uite, eu, de pildă, aşa cum mă vedeţi, ce n-am făcut pentru Bosse! Mărturiseşte, Bosse, că dacă nu eram eu, tu nu erai azi ministru.

EVY *(alarmată de întorsătura pe care a luat-o jocul)*: Asta nu-i conversaţie de salon. Nu interesează pe nimeni. Am văzut de curând o piesă fascinantă. Salamandra. Aţi vizionat-o, doamna?

RENATA: O, încă de la repetiţia generală. Am un tânăr prieten, un iniţiat în lumea teatrului.

ROBBIN *(pierdut):* Vă place teatrul, domnişoară?

RENATA: Miracol! Sunteţi o vrăjitoare. Nepotul meii, în sfârşit, *vede.*

EVY: Suferiţi de ochi, domnule?

ROBBIN: Nu. Da.. Cred că nu. Am fost totdeauna perfect sănătos. Acum prima oară, simt un fel de ameţeală. O stare curioasă. Lucrurile de lângă mine au alunecat departe, foarte departe, îşi pierd materialitatea. Vibrează. Sunt unde luminoase? Sunt unde sonore? Nu ştiu. Concentrice. În jurul meu. Eu, în mijloc, vibrez, sunt numai vibraţie.

RENATA: Domnule Hyperion, aveţi un rival — la poezie — lirism electronic.

HYPERIN: Hyperin, marchiză!

EVY: O fi o vrajă de-a lui Cris!

HYPERIN *(ironic):* Sfântă ingenuitate!

RENATA: Poate asistăm la fenomenul atavic, supranumit în vechea franceză coup de foudre *(Lui Evy.)* I-ai căzut

cu tronc, domnişoară.

ROBBIN: Tanti, mi-e frică!

RENATA: E un mare savant şi un mare copil. Creierul lui a fost estimat printre; primele cinci creiere din lume. Ce folos, în anumite împrejurări, inteligenţa nu ne, ajută la nimic. Toţi suntem prea deştepţi, domnilor.

HYPERIN: Să nu exagerăm.

RENATA: Spiritual! Îmi placi. Întocmai aşa i s-ar fi dat replica marchizei de Robbin *(pronunţă ca în franceză),* în salonul ei. Rămân la convingerea mea. Dacă acest monstru sacru de nepotu-meu nu ar fi atât de genial, ar avea azi copiii lui proprii, pe cale naturală, nu prin incubatoare, care Dumnezeu ştie ce surprize pot să ne mai aducă.

GLOSS: Shoking!

RENATA: Fac mea culpa. M-am lăsat antrenată. E un subiect delicat, în familia noastră, spinos. Dar ca între vechi prieteni…

ROBBIN: Nici cea mai pură mireasă nu poate fi atât de tulburător de pură ca un automat bine făcut, armonios.

RENATA: Vă asigur, totuşi, că nu e pervers.

ROBBIN *(uşoară transă):* Aşa mi se părea — înainte — mi se părea că fiinţa umană are ceva echivoc, aproximativ, necurat…

EVY: Eu vă înţeleg. Şi mie mi se părea la fel… înainte de a cunoaşte acest sentiment…

HYPERIN *(qui-pro-quo)*: Perfect! Identitate de idei şi sentimente. *(Cântă pe nas.)* Domnul să unească pe robul său Robbin cu roaba sa Eva…

EVY: Monstrule! Ai rămas acelaşi monstru! *(Supărată fuge în boxa ei şi trage peretele culisant. Hyperin o urmează.)*

GLOSS: Copiii se joacă.

BOSSE: Văzuţi din turnul dumitale, toţi sunt mici, inofensivi. Nu uita că acest copilaş era, în joacă, să-ţi dărâme tumul şi… alte turnuri.

ROBBIN: Tanti, mie mi-e rău. *(Robbin se întinde, în boxa*

lui. Renata îl urmează. Suferind.) Ce are ea cu Hyperin? Ce poate fi între ei?

RENATA: Prostuţule! Robotofilule! Se vede că nu cunoşti femeile femei. Ea cochetează. Aşa sunt ele. Vrea să te facă gelos.

ROBBIN: Maşinile sunt mai loiale. Da e dă şi' nu e nu.

RENATA: Ce vrei? Ele sunt dintr-o bucată. Dar noi, din câte bucăţele nu suntem făcute…

ROBBIN: Era mai bine fără ea. Eram liniştit.

RENATA: Desfiinţeaz-o.

ROBBIN: Tanti! Şi umorul negru are o limită.

RENATA: Vreau să spun: închipuieşte-ţi că nu există. Creierul: tău te ascultă.

(Bosse şi Gloss rămân între ei.)

BOSSE: Hyperin, nihilistul ăsta e lipsit de scrupule. Se va răzbuna. Ne-a găsit aici, clandestin — ne are la mână. Face scandal. Ne compromite. Ne trimite în boxa acuzaţilor.

GLOSS: Dumneata l-ai denunţat atunci, nu eu.

BOSSE: Te faci ecoul unor calomnii. Înţeleg să mă bârfească nenorociţii ăia anticosmici. Dar dumneata! Om serios! Bagă de seamă. Te urăşte mai mult decât pe mine. I-ai fost dascăl.

GLOSS: Părea afabil, plăcut surprins când m-a văzut. Nu ştiu de ce m-ar urî.

BOSSE: Pentru că pe dumneata te-a adorat. A crezut în dumneata, în doctrina dumitale.

GLOSS *(jignit):* Ce vrei să insinuezi?

BOSSE: Nu insinuez. Ţi-o spun deschis. Până când a observat o neconcordanţă. În cercul nostru intim recunoşteai situaţia tragică a ordinei cosmice, în forum proclamai armonia integrării perfecte. La proces, în loc să vii, ca martor, să-i uşurezi situaţia, ai *avut guturai.* Poate totuşi te mai bucuri de-un oarecare ascendent asupra lui. Încearcă să-l potoleşti. Altfel nu te văd bine.

Te compromite. Ca şi pe mine.

(Alături, în birou, Annette a urmărit pe micul ecran cele petrecute în camera de relaxare. E alarmată.)

ANNETTE: Cris! Trezeşte-te! E de rău! Hyperin ne denunţă!
CRIS: Ar intra la apă. S-ar sinucide. E şi el implicat.
ANNETTE: O face. E nebun. Nu-i pasă de nimic.
CRIS: Voi aviza. Lasă-mă să reflectez.
ANNETTE: Reflectează dar repede.

(Hyperin apare. Bosse face o retragere rapidă, tactică, în boxă.)

GLOSS: Eros te-a înseninat.
HYPERIN: Eşti perspicace, magistre. Într-adevăr sunt senin şi hotărât.
GLOSS: La ce?
HYPERIN: Să acţionez.
GLOSS: Trădezi logosul, băiatule. Întoarce-te la universul sever şi pur al ideilor. Lasă-i pe ei *(arată spre boxele lui Bosse şi Robbin)* cu praxis-ul. Acţiunea politică ţi-a mai jucat o dată festa.
HYPERIN: Nu acţiunea. Să nu umblăm cu abstracţii. Eu mă lupt cu oamenii; Ei m-au vândut. Cei ce aveau să devină curând după asta conducătorii Consiliului Cosmic.
GLOSS: Şefii? Poate. Eu sunt un biet slujbaş. Un dascăl lipsit de importanţă. N-am niciun vot. Ceilalţi decid.
HYPERIN: Ştiu. Rolurile sunt împărţite. Ceilalţi decid şi dumneata aperi Logosul. Şi ce uriaş erai, magistre; în primii mei; ani de studii.
GLOSS: Furia nu-i un bun sfetnic.
HYPERIN: Nu-s furios. Sunt inspirat. Posedat de Demon.
GLOSS: Şi dacă faci ce-ţi porunceşte Demonul şi te răzbuni, ne denunţi ca mistici, crezi că salvezi

omenirea?

HYPERIN: Să denunţ? *(Greaţă.)* Mai degrabă ucid! Sparg cu un pumn geamul de după care stă fiara cu ochi de beton şi mă pândeşte. Auzi? *(Eventual se aude un zgomot asurzitor de geamuri fărâmate.)* Mă liberez. Îmi mântui sufletul.

GLOSS: Tu, nu, noi suntem Logosul. Dacă eu dispar, dispare conştiinţa de sine a omenirii. Trezeşte-te.

ANNETTE *(înnebunită de spaimă):* Cris! O crimă! O crimă la noi în cabinet!

VOCEA LUI CRIS *(încleiată de băutură fi somn):* Pulverizează, cadavrul!

ANNETTE: Nu l-a omorât! Mă tem că îl omoară. Fă ceva!

VOCEA LUI CRIS: Da, mmda… Relax 3, Binox!…

(Annette la tabloul de comandă, apasă repede nişte butoane. Plutind, Gloss şi Hyperin se îndreaptă spre fotoliile-pat. Conversaţiile care continuau în surdină, se întrerup. Pacienţii adorm. Tăcere adâncă.)

VOCEA LUI CRIS: Encefalofonul!

(Annette apasă pe un buton. Într-o învălmăşeală nemaipomenită o cacofonie de glasuri care se aud ca din fundul unui butoi, se întretaie, se suprapun — gemete, strigăte — sunt glasurile interioare ale pacienţilor, aşa cum nu *le-am putut auzi în scenele anterioare.)*

GLAS INTERIOR HYPERIN: Fiara.! îi, crap capul! Îi sparg ochiul de beton.

GLAS INTERIOR EVY: Hypy! Leşin! Un pat! Cu el! Sub el! În braţele lui!

GLAS INTERIOR BOSSE *(bas):* Mi-e frică. E nebun. Mamă, unde eşti? Nu mai vreau să fiu ministru. Vreau la tine, în poală.

GLAS INTERIOR HYPERIN: Iar îmi place Evy. Sunt nebun. Ventuza, vampirul... Ce să mă fac? O iubesc.

GLAS INTERIOR RENATA: Sunt *foarte* nefericită. Sunt demodată, ca o pălărie cu pană. Sunt o pălărie cu pană. Dedesubt n-am nimic. N-am cap. N-am corp…

GLAS INTERIOR GLOSS: Animalele! Omorâţi-vă! Trage-i! Dă-i! Pe mine lăsaţi-mă-n pace! Am o sută douăzeci şi cinci de volume de scris. Cine le va scrie?

GLAS INTERIOR ROBBIN: Alunec. Alunec. Alunec Eva. Un tobogan. Mă cufund. În rai. În iad.

GLAS INTERIOR RENATA: Ministrul mă fixează. Încep să am corp. Să mai îmi ridic puţin rochia, aşa, involuntar, decret.

GLAS INTERIOR BOSSE *(bas):* Mamă vreau la tine. Nu mai fac. Nu-i mai arestez. Nu-i mai distrug.

GLAS INTERIOR RENATA: Îl aduc joi la cocteil. Fără discuţie. Cam bădăran dar viril, ministrul. Face figură bună între cucoane. Mă vor invidia.

GLAS INTERIOR HYPERIN: De ce stau? De ce nu-i sfâşii tiranului beregata? Acum ori, niciodată, Bosse trebuie să dispară.

ANNETTE *(întrerupe brusc aparatul):* Cris! Ce facem?

TABLOUL II

Pacienţii dorm în continuare. Annette şi-a pierdut capul de spaimă.

VOCEA LUI CRIS *(imperturbabilă):* Mai pune o dată de la: „Mamă”… Mi-a plăcut.

ANNETTE: Eşti inconştient. Eşti beat turtă.

VOCEA LUI CRIS: Sunt lucid ca un zeu. Hai, fă-mi plăcerea…

(Annette dă drumul aparatului.)

GLAS INTERIOR BOSSE *(grav, bas):* Mamă, unde eşti? Vreau la tine, în poală…

GLAS INTERIOR RENATA: Îl aduc joi la cocteil. Fără discuţie. Cam bădăran dar viril ministrul.

(Annette întrerupe iar aparatul.)

ANNETTE *(mai disperată, dacă se poate):* Nu văd sfârşiţul. Ba da. Văd. Ne văd pe noi, în haine vărgate. Două sute

de ani. Până la sfârşitul vieţii. Scandalul va izbucni.

VOCEA LUI CRIS: Femeii De când nu mai practicaţi vrăjitoria, vi s-a atrofiat simţul profetic. Casandra vedea mai just.

ANNETTE: Eu văd numai curtea centrului de reeducare. Şi pe noi doi. Învârtindu-ne în cercuri separate, două sute de ani. Cris, iubitule, ce facem? I-ai auzit? Sunt dezlănţuiţi!

VOCEA LUI CRIS: Ţi-ai pierdut capul. Te-ai zăpăcit de tot. Ai uitat abeceul meseriei. Mi-e ruşine cu tine. Atenţie la mine: aplici influxul L1 — liberator — Ataractic3. Atenţie la dozaj. Aici e linia de demarcaţie între un vrăjitor de anvergură şi un cârpaci: fineţea tuşeului! Ca la pianişti! Nicio nuanţă mai tare, niciuna mai slabă. Exact atât cât trebuie. Şi ţie-ţi aplici A 2, simplu liniştitor.

ANNETTE *(manipulează butoanele. Suspină mai încet, din ce în ce mai încet):* Da, Cris, vezi *ce* ascultătoare sunt…

(Tonalitatea întregului act se schimbă. Sub efectul influxului L1 — Ataractic 3, pacienţii se trezesc într-o dispoziţie euforică. *Se mişcă şi vorbesc plutind, cu încetinitorul, uşor narcotizaţi. Replici care în împrejurări normale ar provoca riposte violente, sunt primite cu detaşare, cu surâs, puse la punct afabil, academic. Există o distanţare a personajelor faţă de sine şi de momentul acţiunii, o dedublare benefică.)*

EVY *(întinsă în patul ei):* Ce lumină verde, blândă. Parc-am fi atunci, pe pământ, întinşi alături, în iarbă.

HYPERIN *(întins în patul lui):* Miroase a Terra. A fân proaspăt cosit. Zorile ne spală cu lumina lor.

EVY: Nu doresc nimic. E veşnicia.

HYPERIN: Cântă privighetorile.

EVY: Cred că ele cântă seara.

HYPERIN: Şi seara şi dimineaţa. Oricând vrem noi. Atunci când suntem tineri.

EVY: Eşti şi acum.
HYPERIN: Eram tânăr. Eram adevărat.
EVY: Eşti şi acum.
HYPERIN: Eram chiar adevărul. Încălţat cu ciubote de şapte poşti: săream peste prăpastia dintre gând şi faptă. Eram un buzdugan. Izbeam cu mine, cu buzduganul, în capul balaurului, şi sângele lui negru şi puturos curgea. Ce voluptate!
EVY: Eşti fioros. Ne strici momentul liric…
HYPERIN: S-a şi terminat. Nimic dulce şi blând nu durează.
EVY: Nu. Te rog. Spune-mi cum o să fie, când o să fim împreună în căsuţa noastră…
HYPERIN: Al dracului de greu. *Tu* şi un singur bărbat!
EVY: Îţi jur…
HYPERIN: *Eu* şi o singură femeie!
EVY: Îţi scot ochii. *(Tot euforic visătoare.)* Ţi-i scot. Înţelegi? Ţi-i scot.
HYPERIN: Nu pot să rămân cu tine. Sunt un neadaptat. Îmi vine să sparg marginile acestei lumi înguste, meschine. Vreau să fiu în altă parte, în altă lume, oriunde, „anywhere out of this world”. Aşa spunea un poet blestemat din antichitatea istorică, în limba lui clasică „moartă”. Simt ca el. Am un Demon, Evy. Nu pot să rămân cu tine. Trebuie să fiu singur, cu el.
EVY: Şi eu am unul. Altfel decât al tău. Dar tot tiran. O să trăim în patru. Noi doi şi cei doi Demoni ai noştri. Dar împreună, în familie. Fără tine nu pot exista.
BOSSE *(se trezeşte, se întinde)*: Am tras un pui de somn zdravăn. Mă simt mai bine. Sunt optimist. *(Se scoală, îl zgâlţâie pe Gloss.)* Hei! Profesore!
GLOSS *(buimac de somn):* Au intrat studentele?
BOSSE: Lasă-n pace studentele, că tot degeaba. Ştii, văd lucrurile mai în roz. Nebun, nebun, dar nu ne denunţă el. Totdeauna se găseşte o formulă de compromis.
GLOSS (vesel): Nu ne denunţă. Ne omoară.
BOSSE *(vesel, ironic):* Cu ce?

GLOSS *(vesel):* Nu ştiu. Cu scrumiera asta. Sau cu raza morţii. Dar de omorât ne omoară. *(Vesel.)* La sigur.

RENATA *(se trezeşte, se întinde, cască, se răsfaţă):* Unde-i ministrul meu? Unde mi-e bufonul? Ce face prinţul? Doarme?

ROBBIN *(senin, visător):* Sunt treaz. Visez. Ea cochetează. Ca să mă aţâţe. Când o să vină la mine, am s-o alung: „Du-te la El!” Ea o să cadă în genunchi şi o să-mi sărute picioarele.

RENATA: Afabulează ca un băiat la patruzeci—cincizeci de ani. Nu şi-a făcut la timp adolescenţa. Fiţi indulgenţi cu el. Încep să mă plictisesc. Unde mi-e bufonul? ’

HYPERIN: Aici, marchiză! *(Se reface grupul iniţial în jurul Renatei.)* Ca-ntotdeauna, de când există lumea şi pământul. La dispoziţia Prinţului! La dispoziţia Preşedintelui! La dispoziţia Consiliului Cosmic! Spre descreţirea frunţilor împovărate de înaltele treburi obşteşti. Ascultaţi una tare: într-o zi, domnul Bosse, surmenat de travaliu, s-a hotărât să facă turism. S-a suit în racheta sa specială, însoţit de ghidul său turistic particular. Şi iată-ne-n spaţiu. Călăuza zice poetico-turistic, arătându-i Terra: Priviţi; excelenţă, vedeţi acest continent, această pară pergamută gălbuie, suculentă, — e Africa. Şi ăstălalt, ugerul, ăsta plin — din el a curs străvechea civilizaţie a omenirii — e Asia Şi Bosse, de colo, plictisit: „Ce atâtea amănunte? Treci peste continente. Arată-mi numai planetele”.

RENATA *(râde):* Domnul ministru are umor. Nu se supără: E obişnuit cu ironiile gazetarilor. *(Pauză penibilă. Renata, cu ton monden; caută să animeze conversaţia.)* Turismul a făcut progrese extraordinare în ultimul timp. Am văzut şi ţigani nomazi în rachete, motorizaţi.

HYPERIN *(imită tonul monden):* În materie de progres, câte nu: se văd! Citeam mai deunăzi într-un magazin ilustrat, despre ultima perfecţionare adusă de savanţi *(arată spre Robin)* armei definitive: de aci înainte, o planetă când sare în aer, sare discret, fără zgomot.

Dacă-n clipa aceea, vreo domnişoară *(arată spre Evy)* de pe altă planetă doarme în braţele cuiva, să nu fie deranjată! *(Efectul euforizantelor slăbeşte).*

ROBBIN: Eşti ordinar, domnule! *(Se bâlbâie, de enervare.)* Mă mir cum nu ţi-e ruşine, în faţa domnişoarei…

HYPERIN: Domnişoara a auzit şi altele de la mine, şi de la alţii…

EVY *(lui Hyperin):* Îmi pui sentimentele la grea încercare. Nu uita că am venit aici *foarte* complexată. Pot face un gest disperat.

ROBBIN *(lui Hyperin):* N-o ofensa. Nu ştii cine sunt eu! Pot să te distrug ea pe o muscă.

HYPERIN: Toţi puteţi. Mă-ntreb prin ce miracol mai exist.

RENATA *(alarmată că discuţia a luat o întorsătură neplăcută):* Eu am fost totdeauna o avangardistă; Când se merge spre dreapta sunt foarte la dreapta. Când se merge spre stânga — foarte la stânga. Dar m-au dezamăgit cu toţii. Au abuzat cu toţii.

HYPERIN: Nu de dumneavoastră, sper.

RENATA: Şi de mine! De inocenţa mea politică! Politicienii îşi fac de cap. Nu toţi *(spre Bosse),* vreau să cred. *(Cochet.)* Veniţi joi, la mine, pe Terra Vecchia. Putem sta în linişte de vorbă despre toate astea. Fără violenţe. Ca nişte oameni civilizaţi. Avem şi găini. E adorabil la noi, o să vedeţi. Un gălbenuş crud, proaspăt, în cocteil, e cel mai sănătos aliment. Natura. Întoarcerea la natură. Un amurg terestru. Singura noastră alinare. A bieţilor muritori.

GLOSS *(distrat; a rămas în urmă cu conversaţia*): Bancul relatat de dumneata *(lui Hyperin),* cu turiştii, l-am găsit în altă variantă, bineînţeles, la Herodot. Ba nu. Memoria a început să mă lase. Era într-o culegere de glume evreieşti, din mileniul doi al erei trecute. Ţi-ai permis anumite libertăţi faţă de versiunea originală.

HYPERIN *(amar, sarcastic):* Sunt liber! Liber să transform, să actualizez bancuri, mituri, legende, alegorii, parabole, hiperbole… Tot ce-mi pofteşte inima. *(Lui*

Gloss.) Sunt liber să interpretez cât de liber, nu-i aşa, magistre? Numai să nu sar dincolo, în lumea lor. Să nu acţionez. De dus, ei ne duc, înainte, mereu înainte…

GLOSS: Dumneata ei vrea să ne întoarcem pe Terra, da? La ei? La vaci? La iarbă verde? Omul cosmic în cojoc de cioban?

HYPERIN: Cred că-s mai curios decât dumneata şi chiar decât Bosse, şi chiar decât stăpânul roboţilor să pipăi ce se ascunde dincolo de sistemul nostru planetar. Am o poftă nebună să-mi cunosc fraţii şi verii de pe celelalte astre, şi verişoarele…

EVY: Nu. Verişoarele nu!

HYPERIN: Sunt gata să plec să-i cuceresc. Dar cum arată cei cu care pornesc în expediţie? Mă uit la dreapta, mă uit la stânga. *(Spre Bosse.)* Profitori, buhăiţi de putere! *(Spre Robbin.)* Supraspecialişti infantili, limfatici! Hibrizi rezultaţi din transplantări genetice! Adaptaţi până la îndobitocire! Inadaptaţi rebeli împinşi la agresiune, la nebunie, la sinucidere!

GLOSS: Specia dumitale!

HYPERIN: Îţi faci iluzii. Sunt un specimen cu fibra rezistentă. Lupt cu influxurile şi le domin. Mă adaptez atât cât e nevoie ca să nu mă anihilaţi. Exist ca să vă fac viaţa amară. Şi poate şi pentru altceva. Dar nu vă spun azi tot. Sunt artist, îmi menajez efectele. *(Râde, lm Bosse.)* Existenţa mea îţi creează oarecare nelinişte, recunoaşte!

BOSSE: Recunosc.

HYPERIN: Recunoşti că suntem legaţi unul de Celălalt, fără scăpare? Eu sunt destinul dumitale, şi dimineaţa al meu.

BOSSE: Recunosc.

RENATA: Mă simt înălţată. Ea ca o tragedie antică.

GLOSS: Destinul nu-i decât intersecţia mai multor serii cauzale.

HYPERIN: Atenţie la intersecţii! Există ciocniri finale. Ireversibile. Recunoaşte că politica dumitale şi a

amicilor dumitale ne poate duce la dezastru.

BOSSE: Recunosc. S-ar putea. A dumitale e sinucidere sigură, însă, Tertium non da tur.

ROBBIN: Vă admir răbdarea, stoicismul, domnule ministru. Cu posedaţi, cu iresponsabili de acest tip, mă întreb, totuşi, dacă aceasta e atitudinea cea mai indicată.

HYPERIN: Regele roboţilor s-a dezgheţat. Îmi place. Evy, o performanţă în cariera ta de cochetă.

GLOSS *(lui Hyperin)*: Greşeala dumitale e dublă: de natură epistemologică şi metodologică. Dumneata crezi că ştiinţa aplicată poate fi cârmită în altă direcţie. Nu există decât o cale: înainte.

EVY: Nu mă orientez. Unde-i înainte? Unde-i înapoi? Eu vreau să am copii. Şi să trăiască. Şi copiii să aibă şi ei copii. Şi aşa mai departe. Normal. Istoric. Precosmic.

HYPERIN: La prima vedere pare un program minimal, modest. Dar nu-l vom putea realiza *(arată spre Bosse şi Robbin)* decât dacă îi facem inofensivi.

Robbin *(lui Evy)*: Cu cine? Cu cine ai vrea să ai… copii?

GLOSS *(imperturbabil):* Secundo: dumneata îţi închipui că noi, şoarecii de bibliotecă, putem interveni eficace în mersul lumii. Eşti prezumţios, tinere. Ştiinţa şi arta conducerii reclamă calităţi pe care nici. Dumneata nici eu nu le avem,

HYPERIN: Just. Totdeauna ai dreptate, magistre. Pini şi gripele pe care le ai sunt juste. Ştiai că nu am comis crimele de care eram învinuit. Puteai veni ca martor în favoarea mea. Nu ai venit. Aveai o gripă justă, oportună. De ce să fi vorbit în favoarea mea? Nu mai eram pe aceleaşi poziţii. Cu toate că, pe vremuri, în asociaţia noastră, când puneam lumea la cale, erai de perfect acord.

GLOSS: Ai greşit din punct de vedere practic. Şi, de altfel, ideile evoluează şi ele. Nu sunt un dogmatic.

HYPERIN: Just! în timp ce eu mă reeducam în institutul special, dumneata evoluai şi făceai educaţia tinerelor

generaţii scriind: Morala cosmică în conexiune cu axiologia.

RENATA: O, prea ezoteric! Murim de plictiseală.

HYPERIN: Iertare, marchiză! Vă voi oferi un spectacol cum n-a mai văzut această capsulă cosmică. Veţi vedea cum se mişcă pe scenă un bufon şi un mare dregător, precum şi multe alte boscării, pehlivănii şi giumbuşlucuri.

EVY *(speriată):* Potoleşte-te, Hyp!

HYPERIN *(lui Bosse):* Dumneata m-ai denunţat, recunoaşte!

BOSSE: Eşti nebun!

HYPERIN: Destul de nebun ca să te denunţ la rândul meu. Două sute de ani recluziune. Başca fotoliul de ministru, dus pe apa Sâmbetei.

BOSSE: Credeam că te-ai maturizat. Că experienţele prin care ai trecut te-au învăţat ceva.

HYPERIN: Oamenii serioşi îşi plătesc poliţele, nu? Fă tot ce-ţi cer. Recunoaşte şi — scapi. Nu te denunţ,

BOSSE: Fac.

HYPERIN: Te atac. Apără-te. Contraatacă. *(îi trage o palmă uşor, simbolic.)*

BOSSE: Te miri că nu răspund?

HYPERIN: Tu m-ai învăţat să nu mă mir de nimic.

BOSSE: Sunt împrejurări în care răspunderile pe. Care le ai te obligă să pari laş.

GLOSS: Bosse nu acţionează în această clipă tocmai pentru că e un eminent om de acţiune.

HYPERIN: Dialectic până-n vârful unghiilor. Ca Întotdeauna, maestre.

GLOSS: El e liber pentru că înţelege necesitatea de a nu riposta.

HYPERIN: Va fi din ce în ce mai liber. Mulţumesc pentru baza teoretică de discuţie. Acum putem acţiona mai departe. *(Îl mai atinge o data, uşor, simbolic, cu palma.)*

ROBBIN: Degradant spectacol! Nu permit.

HYPERIN: Comandă roboţilor dumitale. Ei trebuie să fie perfecţi, ascultători. Suntem în capsula vrăjitorului. Într-o lume fictivă. Aici eu comand.

RENATA: Voinţa bărbătească a ministrului răzbate şi în momentele ide pasivitate. E un bărbat care ştie ce vrea. Îşi urmăreşte cu tenacitate scopul.

HYPERIN: Acum, în clipa asta, ştii ce vrei, Bosse? *(Bosse neagă.)* Acum vrei să te relaxezi. Să mergi în patru labe în jurul acestei camere ca să te relaxezi. *(Renata e surescitată, Evy îngrozită, Robbin scârbit, Gloss nu se miră de nimic, Bosse e decis la orice.)* Nu te formaliza. Suntem într-un vis, într-o comedie. Altfel cum s-ar putea petrece aşa ceva? Hai, hai, curaj! La câţi nu le ceri tu să facă asta, zi de zi, o viaţă întreagă!

(Bosse, tacticos, detaşat, îşi trage pantalonii să nu facă genunchi, se lasă în patru labe şi porneşte. Robbin vrea să se repeadă spre Hyperin, Gloss şi Renata îl ţin.)

ROBBIN *(lui Hyperin):* Ticălosule!

RENATA: O glumă, Robby! Ţi-ai pierdut umorul! Aşa glumesc artiştii. Se destind. Se joacă.

GLOSS: Să fim calmi. Să reflectăm. Aici vedem manifestându-se într-o formă pregnantă străvechea problemă filosofică a relaţiei dintre scop şi mijloace. *(Bosse înaintează încet, detaşat, în patru labe printre cei prezenţi.)* Scopul lui Bosse e menţinerea ordinei. Cosmice. Scop ideal.. Atitudinea lui, plimbarea aceasta, hmm, poate influenţa unele spirite mai labile, le poate face să se tulbure să se îndoiască... Dar scopul justifică şi sanctifică mijloacele. *(Bosse ajunge la capătul camerei şi porneşte, în aceeaşi poziţie, înapoi.)* Acum să privim din unghiul celălalt de vedere, al lui Hyperin. Scopul lui: lupta împotriva stagnării, pietrificării. Ideal. Mijlocul folosit: discutabil, desigur.

ROBBIN *(scârbit):* „Dar scopul sanctifică mijloacele”. Cunoaştem. Iată ultimii mohicani ai umanismului!

Demult am spus că artiştii şi filosofii trebuie recondiţionaţi. Arta e ceva dubios, magic, primitiv. Orice filosofie e sofism. În lumea cunoaşterii ştiinţifice din care am extirpat subiectivitatea, n-au ce căuta aceşti ichtiozauri, aceste animale preistorice: artistul, gânditorul. Sământă de scandal şi nimic altceva.

GLOSS: Dumneata nu sesizezi relaţiile de tensiune dintre termenii antagonici. Fără voie, faci filosofie. Şi proastă. Când dumneavoastră, oamenii de ştiinţă şi de acţiune vă băgaţi în problematica omului, faceţi numai boroboaţe. Rămâi la roboţi, fizicianule. Sutor non supra crepidam…

(Bosse continuă să înainteze în patru labe.)

EVY: Hyperin, mi-e silă. Termină jocul!

HYPERIN: Adori Puterea, veşnică Eva! Chiar atunci când, provizoriu, e în patru labe.

ROBBIN: Saltimbancule! Ihtiozaur!

HYPERIN *(lui Evy, indicându-l pe Robbin):* El e, provizoriu, în două picioare. Ia-l!

EVY: întreci măsura!

HYPERIN: Unde ai văzut tu măsură? Cine păstrează măsura? Destinul păstrează măsura? Unde e măsura, justele proporţii între veşnicie şi cele două—trei sute de ani pe care le trăim? Unde a fost măsura în ultimul cataclism? Unde o să fie măsura în cataclismul posibil? Laşitatea lui Gloss cunoaşte măsura? Josnicia lui Bosse cunoaşte măsura? De ce tocmai eu trebuie să păstrez măsura? Şi bunul gust, poate? Spectacolul pe care-l dau e grosolan, nu?

BOSSE *(respectuos, lui Hyperin):* Vă rog, pot să mă ridic? *(Schiţează un gest de ridicare.)*

HYPERIN: Jos! Mai faci un ocol. *(Bosse porneşte iar, stoic.)* Sper că n-ai nimic împotrivă. De acord?

BOSSE: De acord.

HYPERIN *(îl urmăreşte):* înaintezi fără convingere, fără

entuziasm. *(Trist.)* Mă întristezi. Nouă ne ceri alt ritm şi entuziasm, mult entuziasm.

Bosse *(profund):* Simt tot mai multă convingere. Simt tot mai mult entuziasm. Vă rog, observaţi-mă, urmăriţi-mă, încurajaţi-mă!

HYPERIN: E ceva, ceva, mai bine. Dar mai ai multe lipsuri. De ce să nu le dăm spectatorilor o satisfacţie deplină, pentru taxa pe care au plătit-o vrăjitorului? Vă anunţ că acesta e punctul culminant: groază şi admiraţie. Purificare. Catharsis. Prin penitenţa dumitale ei respiră.

RENATA: Mă simt chiar mai bine. Parcă nici nu mai am nevoie de consultaţie. Niciodată nu mi-aş fi închipuit că voi avea şansa să asist la o dispută de idei atât de aprinsă, de fascinantă între spiritele cele mai alese ale mileniului nostru.

HYPERIN: încă un ocol. Bosse! Tot vei ajunge unde vrei tu. E doar un ocol. Vezi, nu te ucid. Mă joc. Suntem civilizaţi. Rezist influxurilor, totuşi ele mă modelează. La ce te-aş ucide? Lumea e plină de Bosse. Înfloriţi pe toate planetele. Terra v-a fost leagănul. Cosmosul e arena voastră. Zburaţi, alergaţi, vă foiţi, vă grăbiţi, pe toate drumurile, pe toate planetele. *(Se. Uită la Bosse, care merge cam în silă.)* Hai, mai repede, mai repede! Nu aşa, nu târâş! mai repede, mai repede, cum vă place vouă! *(Îl mână. Bosse aleargă în patru labe, împiedicându-se, gâfâind.)*

EVY *(ţipă, scârbită, lui Hyperin):* Gata! Termină! Eşti odios!

HYPERIN *(lui Evy, indicându-l pe Robbin):* Du-te la el! Te aşteaptă. Binecrescut. Echilibrat. Sclivisit. Servit de roboţi.

EVY *(lui Hyperin):* Monstrule!

ROBBIN: Aţi spus ceva profund, domnişoară.

EVY: Poate fără voia mea.

ROBBIN: E un monstru în sensul cel mai antisocial şi, anticosmic al cuvântului. Prin rebeliunea lui neagă o coeziune armonioasă, obţinută cu imense sacrificii. E

un element periculos.

HVPERIN: Aş. Putea fi. Nu sunt. Mi-am pierdut o literă, o silabă... Am pierdut ceva, nu ştiu ce. O duritate necesară. Nu eu o să vă răstorn de la putere. Sunt. Prea artist. Mă joc. De alţii să. Vă temeţi. Printre robotocraţi şi roboţi se nasc şi oameni adevăraţi. Luciferici. Torţe ale ideii de libertate. Ei taie cosmosul cu dâre de lumină. De ei să vă temeţi. Eu am obosit. Te iert, Bosse. Încetează cu acest de-a buşelea îngrozitor. Piesa s-a terminat.

(Bosse, cântărind situaţia, se ridică. Se îndreaptă din şale, îşi recâştigă ţinuta ministerială şi se instalează în fotoliul lui.)

RENATA *(lui Bosse):* Vă admir, domnule ministru. Multe jertfe trebuie să aducă un bărbat politic, cauzei pentru care luptă.

BOSSE: Mulţumesc, scumpă doamnă. Istoria cunoaşte exemple mai ilustre; Eu nu sunt decât un mărunt slujitor al societăţii.

RENATA: Modestia e politeţea miniştrilor. Arătaţi obosit. Cred că aveţi o muncă extenuantă. Ar trebui să vă acordaţi mai multă destindere. Jucaţi bridge?

BOSSE: Nu. Sunt un plebeu. N-am avut timp să învăţ.

RENATA: Canasta?

BOSSE: Aşa şi aşa.

RENATA: Joi, la mine, fără nicio pretenţie. Vă aştept.

BOSSE: Adresa?

RENATA: Din Mediterana, pe stânga. Unde erau Goloanele lui Herakles. Şi mai târziu moara atomică. Vă arată oricine. Eu sunt foarte populară.

BOSSE: Mai stăm? Mă simt remontat. Aş pleca. Amân consultaţia.

RENATA: Poate nici nu va mai fi necesară. Câteodată un şoc, o emoţie puternică fac miracole; Pe mine m-au zguduit aşa de tare tribulaţiunile dumneavoastră, că

parcă mi-au luat cu mâna şi vertijurile şi opresiunile. Ştiţi unde aveam opresiuni? *(Pleacă împreună. În drum spre uşă, ea îi duce delicat mâna spre locurile unde simţea apăsări: cap, inimă...)* Aici şi aici şi aici. Chiar în dreptul inimii. Familia ora îngrijorată. Ei m-au silit să vin la magician. Mie viaţa mi-e indiferentă. La vârsta mea, ce-ţi mai poate oferi?

BOSSE *(cavaler, protestează):* Vârsta dumneavoastră? Dar e splendidă. Vârsta plenitudinii. Fac prinsoare că n-aţi împlinit o sută de ani!

RENATA *(îl ameninţă cochet)*: Vulpoiule! Oamenii politici sunt de admirat dar nu de crezut. *(Ies împreună.)*

(În scenă au rămas Hyperin şi Gloss.)

GLOSS: Patimi omeneşti! Concepţii obtuze! Mi-aţi răpit timp. Puteam face synopsisul unui volum. Ce ţi-a ajutat? Nu-ţi iei distanţele necesare. Nu eşti nimic. Nici artist, nici om de acţiune. *Tu* vrei să schimbi lumea! Eşti un hibrid. Un ratat. *(Gloss se întinde pe fotoliul său. În curând vom auzi un sforăit pe două tonuri.)*

HYPERIN *(singur):* Ai dreptate, magistre. De ce s-o schimbăm? De ce s-o violentăm? Trăim în cea mai bună dintre lumile posibile. *(Foarte singur.)*

ANNETTE: Cris! E un final îngrozitor. Nu-ş de acord. Nu suport.

VOCEA LUI CRIS: Ce nu-ţi place? Banii i-am luat.

ANNETTE: Banii! N-ai pic de inimă! Eu am. Am sentimente. Sunt sentimentală. Nu pot răbda să plece Eva cu Regle roboţilor. E o infamie. Ce fel de influxuri le-ai dat? Ce fel de vrăjitor eşti? Şi lumea care te crede o somitate! Să nu se sinucidă artistul. Adu-i înapoi.

VOCEA LUI CRIS: Vrei alt final? Poftim: Liberator 5, Retur 12!

(Annette surexcitată, apasă pe butoane. Reapar Robbin şi Evy, despărţiţi. Nu se mai ţin de mână. Plutesc,

narcotizaţi.
Îşi reiau locurile dinainte. Se anşenează pe replicile ce urmează.)

HYPERIN: Du-te la el! Te aşteaptă! Binecrescut. Echilibrat. Sclivisit. Servit de roboţi.
EVY *(vrăjită):* Monstrule! Nu întinde coarda prea tare. Sunt capabilă….
HYPERIN: Atunci du-te!
EVY: Nu pot!
HYPERIN: De ce?
EVY: Nu ştiu. Nu pot să te las.
HYPERIN: Eu nu cedez. Am ideile mele fixe. Cu mine o să ai numai necazuri. Şi o să naşti pui de rebeli.
EVY: Ştiu!
HYPERIN: Şi n-o să ai decât minimum de existenţă. Atât cât acordă „Constituţia Cosmică” oricărei femei. Ai văzut în *Terra Match* grădinile suspendate pe care le posedă *(spre Robbin)* stăpânul roboţilor? Mările şi pădurile şi armatele lui de roboţi le-ai văzut? Toate ar fi ale tale.
EVY: Ştiu. Sunt o proastă. Rămân cu tine.
ROBBIN *(disperat):* Eva! Nu pot trăi fără tine. N-am trăit niciodată. Acum, aici, m-am născut. Nu mă lăsa, Eva…
HYPERIN: Cum îţi permiţi, domnule, să-i spui pe nume logodnicei mele?
ROBBIN: Nu-i adevărat. Când v-aţi logodit?
HYPERIN: Acum şi mereu. Mâine şi ieri. Ne logodim neîncetat.
EVY *(lui Robbin):* Sunt a lui. Iartă-mă! *(Lui Hyperin.)* Să plecăm, mai repede. *(Ies.)*

(Robbin se prăbuşeşte într-un plâns convulsiv. Între suspinele lui se aude sforăitul lui Gloss.)

VOCEA LUI CRIS: Eşti mulţumită? *(Biblic, solemn.)* Să meargă cei doi până la capătul lumilor, să o cunoască

pre dânsa şi să Se înmulţească…

ANNETTE: Fără incubatoare?

VOCEA LUI CRIS: Fără. Pe cale naturală. Ştii câte probleme au fost cu ultimele generaţii de produse artificiale. Nu. Să fie o adevărată geneză, cu plăcere, păcat şi suferinţă. Ca sămânţa răzvrătitului să nu piară. Stegarii precosmici ai libertăţii să nască alţi stegari.

ANNETTE: Nici Bosse nu a plecat singur.

VOCEA LUI CRIS: Cu tanti Renata, niciun pericol.

ANNETTE: Are şi secretare, ministrul.

VOCEA LUI CRIS: Ce să-i faci? Sămânţa lui Hyperin va lupta cu sămânţa lui Bosse, în vecii vecilor. Ţi-a plăcut finalul ăsta, dragostea mea?

ANNETTE: Eşti divin, providenţial. Te ador.

VOCEA LUI CRIS: Am impresia că eşti singura care mai crede în magia mea.

ANNETTE: Te înşeli, iubitule. Oamenii au o iremediabilă nevoie de mister. Nu pot să trăiască fără tine. *(Cască.)* E târziu, sunt obosită. Au rămas doi pacienţi. Pe care-l primeşti mai întâi? Eu zic pe Regele Roboţilor. Cazul lui e cel mai grav.

VOCEA LUI CRIS: Mai lasă-l. Plânge pentru prima dată. E îndrăgostit. Descoperă voluptatea lacrimilor.

ANNETTE: Atunci profesorul. Îl trezesc delicat. Îl manipulez cu duioşie. Ţi-l aduc în cabinet moale ca o bucăţică de ceară.

VOCEA LUI CRIS: Ce m-aş face fără tine? Eşti per-fec-tă.

ANNETTE: A, nu, te rog! Fără insinuări! „Perfectă!” Vrei să-mi aminteşti că mama a fost robot! Dar tata a fost om! Om! îţi arăt eu ţie! *(Plânge.)*

VOCEA LUI CRIS: Eşti nervoasă. Ai avut o zi grea. Ţi s-au redeschis complexele de hibridă. Ia vino tu sus, să te consulte doctorul…

(Fascinată de intonaţiile lui, Annette iese din birou. Videofonul a rămas deschis. Sforăitul lui Gloss. Suspinele lui Robbin.)

VOCEA ANNETTEI *(pierdută, chemătoare):* Nu, Cris. Şi cei doi de jos? Aşteaptă de mult. E târziu.
VOCEA LUI CRIS *(incantatorie):* Eşti la vrăjitor, iubito, la vrăjitor. Timpul nu mai există. Am desfiinţat timpul.

(În scenă lumina devine estompată, difuză, edenică.)

VOCEA ANNETTEI *(pierdută):* Videofonul a rămas deschis… Ne văd…
VOCEA LUI CRIS *(incantatorie):* Am desfiinţat spaţiul…

(Scena se întunecă.)

VOCEA ANNETTEI: Au, Cris, mă doare, nu mă strânge.
VOCEA LUI CRIS: Nu mai exişti. Peste nouă luni vom avea un mic vrăjitor. Peste nouăzeci de ani, când va termina studiile de Magie, îi vom face şi lui un cabinet al iluziilor, mai mare şi mai prosper decât al nostru, pe un nou satelit…

(În scenă a rămas luminat numai portretul lui Cris, cel cu pieptul dezgolit, cu ochi arzători şi vicleni. Capsula întunecată se învârteşte în Cosmos.)

1968

---- CORTINA ----